

[Udenrigsministeren.]

af informerende karakter, når der er tale om problemer, der ikke dækkes af Atlantpagten. Hensigten med resolutionen er derfor ikke at inddrage nye områder under Atlantlandenes forpligtelser, eller — for at sige det direkte — der er ikke tale om nogen udvidelse af landenes forpligtelser.

De drøftelser, som førtes på Atlantråds-mødet, berørte, som naturligt er, også forholdet til Sovjetunionen. Det var en samstemmende opfattelse blandt ministrene, at Sovjetunionens grundlæggende politik er uforandret. Det må stadig påhvile den sovjetiske regering i gerning og ikke blot i ord at tilkendegive den vilje til samarbejde og til forståelse, som må være en forudsætning for en virkelig afspænding. Dette var også hovedlinien i det svar, som de tre store vestmagter har givet på Sovjetnoten af 31. marts, hvor Sovjet rejste „tanken“ om dets indtræden i Atlantpagten, en tanke, som man vel tør formode ikke mange på nogen af siderne har kunnet tage alvorligt.

Det er med stor beklagelse, man må konstatere denne manglende vilje til håndgribelig handling med det formål at nå til en øjeblikkelig afspænding. For NATO-landenes vedkommende kan ingen tvivl råde om deres hensigter. Den politik, der føres, er i ord og i gerning en fredspolitik. Vore landes demokratiske struktur giver befolkningerne en åben mulighed for at udtrykke det ønske, som de alle nærer, nemlig at de store stridsproblemer løses gennem forhandling. Heri ligger garantien for, at NATO alene tilstræber fredens bevarelse.

NATO fremtræder i dag som et folkenes fællesskab, der er baseret på en vidtgående overensstemmelse i kultur og i idealer, og det er med tilfredshed, at man kan konstatere, at samarbejdet mellem landene i de forløbne 5 år har vokset sig stærkere og er nået frem til en form og et indhold, hvis hovedgrundlag er gensidig respekt og anerkendelse.

Jeg tror, der ligger meget sundt i, at

møder med parlamentarikere fra de forskellige NATO-lande kommer i stand som et praktisk udtryk for dette fællesskab. Jeg er glad for, at en delegation fra det høje folketing i slutningen af næste måned vil rejse til Paris for ved organisationens hovedsæde at stifte kontakter og udveksle synspunkter. Det vil nok være rigtigt, at flere delegationer fra forskellige lande ved lejlighed mødes samtidig til uforbindende og åbenhjertige drøftelser af emner af fælles interesse. Det vil kunne bringe os endnu et langt skridt frem mod virkeliggørelsen af det fællesskab, som er bærende i samarbejdet. Jeg ved, at forskellige lande er stærkt interesserede i, at sådanne uforbindende drøftelser lejlighedsvis kan finde sted, og jeg håber, at tanken realiseres i en nær fremtid.

Jeg ville have følt det som en stor lykke, hvis jeg her i dag havde været i stand til at konstatere store fremskridt og vidtgående gensidig imødekommenhed i forbindelse med forhandlingerne i Genève. Jeg er bange for, at jeg i dag må konstatere, at konferencen indtil nu har været en march på stedet. Hovedformålet er jo at nå frem til en løsning på de alvorlige problemer, som Korea og Indokina frembyder. Det er første gang, at den kinesiske folkerepubliks udenrigsminister deltager i en større international konference, og navnlig for os, som klart har fremført det synspunkt, at Pekingregeringen burde repræsentere Kina i FN — og dermed også i andre internationale forsamlinger — er det skuffende, at dette første møde med deltagelse fra den kinesiske folkerepublik synes at bevæge sig ad samme negative bane som tilsvarende tidligere konferencer.

Drøftelserne foregår jo i lukkede møder, og jeg har derfor af gode grunde ingen forudsætning for at give tinget en omfattende redegørelse i forbindelse med konferencen. Lad mig forsøge at summere op et par oplysninger på basis af det materiale, der hidtil har været offentliggjort. Forhandlingerne blev indledt med en drøftelse af